

струва ми се, че историкът ще бъде достатъчно добре осведомен, за да не приеме безконтролно тяхната съмнителна автентичност.*) А по-късно, след подписването на договора ни с Германия и когато намесата ни във войната на страната на Централните сили бе вече свършен факт, Фердинанд поръчва на шефа на своя кабинет да изпрати на същия Joseph Reinach друго писмо, в което се изказва възхищение от храбростта и военните подвизи на съглашенските армии и голямо задоволство от превъзходното състояние, в което те се намират. В същото писмо се изказва и надеждата, че „руските, чието поражение не изменя значително общото положение“, скоро ще се съвземат и ще преминат в една победоносна офанзива.

Съмнението, прочее, на Фердинанда в крайната и пълна победа на Централните сили не го напусна през всичкото време до намесата на България във войната. От тук и неговото колебание, израз на което бе неговата двулична политика през времетраянето на българския неутралитет. Наистина, както казахме по-горе, неговите големи симпатии бяха на страна на Съюза и везните на българския неутралитет бяха силно наклонени на страната на последния. Така, държането на власт, въпреки явно изразеното народно недоверие, на едно правителство, което дойде да поправи създаденото от Букурещкия договор положение чрез една политика на тясно сближение с Австро-Унгария и Германия, сключването на 500-милионния заем, пренасянето свободно оръжия, муниции и германски матроси през България за Турция след намесата на последната във войната, което извика справедливото възнегодувание на руския писател